

S přibývajícím věkem klesá míra mého veřejného impulzivního cholerismu, přesto se však najdou situace, kdy ve mně bouchnou saze. Díky intenzivní dvouměsíční přípravě na půlmaraton o ně nebyla nouze především díky určitému typu pejskařů.

Běžím frekventovanou lesní pěšinou užívajíc si čerstvého vzduchu a vyplavujících se endorfinů. Hlavou se mi volně honí myšlenky. Cítím tu příjemnou bezstarostnost a uvolnění. Z ničeho nic proti mně vybíhá z poza zatáčky pitbul a běží lehkým klusem přímo na mě.

Okamžitě zastavuji a čekám, jak se situace vyvine. V mém těle se probouzí amygdala (*část mozku zajišťující ty nezákladnější potřeby*), která automaticky spouští reakci zmrzni nebo uteč a zvyšuje tepovou frekvenci o čtyřicet. Ve chvíli, kdy už cítím na svých nohou pitbulův dech, se objevuje majitelka s kamarádkou (věk kolem pětadvaceti), obě mobil v rukách, s lehkým úsměvem na tváři ležérně pronáší: „Nebojte se, on je hodný. Nic vám neudělá.“

Tyto dvě věty mě vytočí k nepřičetnosti. „Jak to mám vědět, že je hodný? Já toho psa neznám,“ vykřiknu hlasem plným vzteku, strachu a frustrace, čímž spouštím proti útok druhé strany. „Aby ses neposral debile.“ Okamžitě přechází k tykání.

Nemám chuť se hádat, protože touto cestou jsem již párkrát šel a nikam nedošel. Takticky měním tón hlasu. Snažím se ubrat na agresivitě. Nedokážu posoudit jak moc, ale i jen fakt uvědomění si, věřím, trochu zabral. Zkousím na slečny po dobrém krátký edukativní příměr. „Jak byste si připadaly, kdybych proti vám šel, mával v ruce pistolí a můj kamarád v dálce by říkal, že jsem hodný a nic vám neudělám?“

Pro mě z pohledu strachu, nejistoty a bezohlednosti druhé strany podobná situace. Moje snaha o připodobnění se nesetkala s úspěchem. Poučen mnoha předchozími nezdary raději odbíhám pryč s nadávkami snášejícími se na má záda, ale šťasten, že si svého psa alespoň na chvíli, než odběhnu, chytly.

Trénuji intervaly na poměrně široké asfaltové cestě podél řeky. Během každého kilometrového úseku potkávám maximálně dva lidi, kteří jdou, běží nebo jedou na kole. Automaticky běhám u kraje, takže mají k dispozici téměř celou asfaltku.

Uprostřed jednoho úseku na mě vyběhne vlčák, přestože jeho majitelka na mě kouká, jak se k ní postupně blížím. Neprojevuje sebemenší potřebu ho ani zavolat zpátky, ba dokonce chytit. Stojí, kouká a nechává psa být.

Přestože mám díky intenzivnímu tréninku tepovou frekvenci hodně vysoko a paní se psem mi ničí trénink, což by dříve znamenalo ihned seřvání na dvě doby, tak díky snaze chápat druhou stranu paní žádám, zdali by si mohla psa chytit, aby na mě neskákal. Odpověď mi vyrazí dech: „Proč? Chce si jen hrát.“ Paní nedokázala pochopit, že si nepřeji, aby její vlčák běhal pod mýma nohama a snažil se na mě skákat. Přes všechny prosby a vysvětlování nebyla ochotná psa chytit. Musel jsem postupně pozpátku odejít na dostatečnou vzdálenost, abych se mohl opět rozběhnout bez strachu z pronásledování po hře toužícím vlčákovi.

Dopisuji tento článek a vyrazím si provětrat hlavu na běh. Na konci tréninku na široké lesní cestě, v místě hojně používaném turisty, houbaři, běžci, pejskaři, vidím jít proti mně slečnu se dvěma psy (*boxer a bulteriér*). Hlavou mi běží, jaký rozdíl představuje zodpovědný pejskař vedoucí své psy na vodítku.

Slečna se na mě ze vzdálenosti cirka padesáti metrů podívala a pustila psy na volno. Ti se jako utržení ze řetězu rozběhli proti mně. Okamžitě zastavuji a čekám, až psi přeběhnou a slečna dojde ke mně. Se stoprocentním klidem a rozmyslem se snažím slečně vysvětlit, že vypuštění takovýchto psů přímo proti běžci není pro něj moc příjemné. Argumentuje, že by přeci nepustila své psy, kdyby si nebyla jistá, že je to v pohodě. „Jak to mám vědět já, já je neznám?“ Snažím se o vysvětlení. Bez výsledku.

Tato konverzace probíhá za pomalé chůze a našeho postupného oddalování. Když se nad vším snažím mávnout rukou, přibíhá ke mně boxer a začíná kolem mě obíhat a vypadá, že na mě bude skákat. Ptám se: „Tohle je ta vaše jistota?“ Co byste čekal, když se se mnou bavíte, myslí si, že jste přítel.“ Nemám slov a slečna za mák pochopí.

Prosba k pejskařům

Opakovaně se snažím přemýšlet nad svojí rolí v těchto situacích. Měl bych být více tolerantní? Nechat to plavat? Chápu, že omezují majitele psů, když se o ně musí

starat a nemohou je nechat zcela na volno. Omezují i psy svým dráždivým běžeckým pohybem.

Mám pochopení pro psy na volno, ale majitel za ně stále odpovídá. Může nastat nepříjemná situace. Rozdíl vzniká ve způsobu řešení a vnímání situace z druhé strany.

Pro majitele psů:

Cizí pes skákající na běžce nebo bojová plemena, velcí psi bez přítomnosti majitele, nejsou pro běžce, turisty či cyklisty nic, s čím by byli v pohodě. Majitel odpovídá za neomezování ostatních. Když se majitel snaží psa chytit a omluvit, tak se jedná o proaktivní řešení nastalé události, což považuji za přirozené a v pohodě, ale výše popsané dvě situace se mi dějí opakovaně a pro ně moc pochopení nemám. Kdo by zaplatil několik tisíc za zničené elastáky, poškrábané nohy?

Vaše psy neznám a nechci se s nimi seznamovat, ani s nimi hrát, tak si je při venčení držte pod kontrolou, tak aby vaše pohodlí neomezovalo všechny okolo. V Rakousku či Německu se takovéto situace dějí zcela výjimečně, tak proč by to nemohlo jít i u nás?

Pes je v tom nevině. Na rozdíl od lidí nemá část mozku, která mu umožňuje sofistikovaně myslet.